

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΣΥΡΡΗΣ

Χίλια κι' έννακόσια τόια,
δράχμα και φιλολατρία.

Δέκατον κι' έννατον μετρούντες χρόνον
στην γην έδρεδομεν των Παρθενώνων.

Των θρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί— απ' ευθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο— ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τό ξένα όμως μέρη— ό έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Τουλον δωδεκάτη
και των βουλευτών ορατία.

Όκτακούσων ένά,
πάνε της Βουλής τά νέα.

Φαούλης και Περικλέτος, ό καθέννας νεος όκότες.

κι' αν του ζήτησης πληρωμή φρονιάζει και κορώνει
κι' άρπάζει την σανίδα.

Έπί πολλων σιγήσαντες
και φρόους καταγράφαντες
των πιλημάτων των γνωστών, μα και των λινελαίων,
ύσους επέδαλε βαρετι
ό πιλοφόρος Θεοδώρης,
ό μη βουχώμενος σάν πριν λινελεσημων λέων.

Ψηφίσαντες και σχέδια σαρφά περί προσόντων
τοσούτων και ποικίλων
του κράτους υπαλλήλων,
γλυκύν κολοκυθόσπορον ήδονικώς μασσόντων.

Σταλάζαντες 'στά στήην μας μικράν παρηγορίαν
και κτακεραυνώνσαντες τον κάθε πρωτοφειτή,
πρός δε παραχωρήσαντες εις ξένην έταρείααν
και της Ζακύνθου τάς πηγάς, που βγάζουσε τό νεφτι,
αν κι' ήτο πρέπον σύμφωνα με των Ρωμηών την κρᾶσιν
ν' τό κρατήσωμεν έμεις προς γοργότεραν άρσιν.

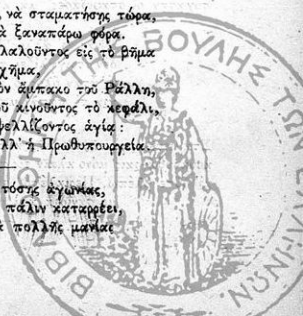
Φ.— Έως εδω, βρε Φαούλη, να σταματήσης τώρα,
και μ' άπολύτους μετοχάς κι' έγώ θα πάρο φάρκ.
Του Κομμουνούρου ξάστερα λαλούντος εις τό βήμα
χωρίς κανένα σχήμα
και ψάλλοντος όρθ' κορτά τον άμπακο του Ράλλη,
κι' άφώνου του Πρωθυπουργού κινόντος τό κεφαλι,
κι' έν στάσει κι' έν ύπομονή ψελλώντος άγία:
ού σύ ποσός με λουδωρείς, άλλ' ή Πρωθυπουργεία.

Το κράτος άπαλλάξαντες εκ τούτων άγώνικας,
την πίστιν άνωψάσαντες, που τάλλιν καταρείει,
επιμενόντων δε πολλών μετά πολλής μάνας

Φ.— Τήν άμετρον, βρε Περικλή, ρητορικήν άρήσαντες,
τους μορφακούμους, τά σχήματ' και τον παροξυσμόν,
κι' εις ένα μόνον τέταρτον μετά σπουδής ψηφίσαντες
του κράτους τον άπένταρον προύπολογισμόν,
τον από πέρσι 'στην Βουλήν σχεδόν ύποβληθέντα,
τον τρεις φορές άλλάζαντα και τροποποιηθέντα,
τον φέροντα τους άριθμούς του γέρου του φωστήρος,
του Συμπούλου του σκυρτού, του Μήτσου του σωτήρος,
και συμπληρώσαντες μ' αυτόν Βουλής μεγάλη κλή
και δεξιά κι' άριστερά σκορπίσαντες έλέη,
ού μήν και νομοσχέδια ψηφίσαντες πολλά,
σπουδαία και καλά,
κι' έκεινο τό περίφημον περί τροποποιήσεως
της λεγομένης Γενικής των έπιλων Διοικήσεως,
κι' ισχύν μεγάλην δόσαντες 'στον Ύπουργόν σάν πρώτα
σημαίνων προς τά κείμενα και προς τά καθεστώτα,
κι' έξ ύλικού γεμισάντες χαρκούσας άποθήκας
κι' έξαπαλλάσαντες λαμπράς και τάς μελλούσας νίκας.

Π.— Έως εδω, βρε Φαούλη, να σταματήσης τώρα,
και μ' άπολύτους μετοχάς κι' έγώ θα πάρο φάρκ.
Ψηφίσαντες περί πτερών και παροδών λοριών,
περί τοξίζματος σπαθών και λιγερών κορδομάκας,
περί σχολών έμπορικων, μα κι' ήλυθοτροφείων
για τους άφώνους τους ίχθύς του Ζακμείου κόμματος.

Ψηφίσαντες και παροχάς ποικίλων δωρεών
και περί παρατάσεως της πληρωμής χρεών,
γιατι κανέννας σημείας χρεοστίας δεν πληρώνει
'στη δόλχη την πατρίδα,

καιεις χρωστας σκιδας να μην πληρωση χρεη,
του Ραλλη δε κηρυττοντος προς ελους φανερα
πως των Ρωμηων το Κεντριον δεν εχει μπει παρη,
και μολις βουλευτων μισθου αντεχει να πληρωη
και δευτερο μου φριναται θα σκασωμε κανονι.

Ελθοντες την Κυριακήν, ημέραν του Κυρίου,
έν μέσω του στραγγιζόντος της ζεστης μαρτυρίου,
ου μην ελθόντες επεिता κι εκεινην την Δευτεραν,
την φλογεραν ημεραν,
και μονην δροσον εχοντες εις της Βουλης την πυρωσιν
την ακριβη και τακτικην των καθηκοντων πληρωσιν.

Περιβληθέντες στεφάνον ακτινωτων αγίων,
και του κυριου Μισυλη
φωναζοντες επι πολυ
'στην Πύλον την πατρίδα του να γιν' Γδραγωγετων,
και ριπτοντες εις την Βουλην το Παρθιον του βελος...

Π.—Των απολυτων μετοχων συνεχεια και τελος,
'Ιδοντες πως επικρατει 'στο κρατος ευνομια
κι η τωση της συμβάσεως παρηλθε τρικυμια,
οτι κανενας σταφιδας δεν βγαζει τωρα λεξι
κι ησυχασαν τα πνευματικα της ευδακτυτου αρχικιας,
και μονον ενας γκαλονας κατ' τον Παππαλεξη
επερασε κοτοπουλα πολλα δια μαχηριας
στην χωραν της ηπιας
κι ακυκλιας Ολυμπιας.

'Ιδοντες πως παρσφιζαν τα κυνια τα καυακτα,
και χερην του καθηκοντος εις υπερει εζκοθοντες,
προχειρωσ δ' επουλωσκαντες τα της μουλουζιας τραχυματα
και τωτων πατριδος τον ναυ θυσια προσφερθεντες,
και οτουν καταλυσαντες καθ' απαντα τον χρονον
κι επανακτισκαντες αυτον εις τρεις ημερας μονον.

Ταχυσίως ολις της Βουλης και καθενος αφεντη
μαζι με την ρεπουμπλικα του Μήτσου του λεβεντη,
της νεας διαλυσεως μη λυσαντες το διλημμα
και δωσαντες του χωρισμου το τελευταιον φιλημα,
εφυγαν οι πατερες μας και πην 'στα ξεκουμπιδια,
κι αφησαν αποτασιαρχα και σκονιας και σκουπιδια,
και τρεεις τωρα 'στη Βουλη της γυπιας των να παρη
να της ξανακουμαρησ.

Φ.— Εφυγαν με το χυμφινι,
που μας κιαει και μας φηνει.
'Περασε κι ο τωσος σαλος της σταφιδος ο δεινος,
'συχασαν οι σταφιδάδες, μη κι ο Παππαστασιος.

Ενας κι άλλος Ραμπκαχας
δεν στριγγιζει τωρα, γαχχ,
κι ηταν βλος ο καυαγας,
για το παπλωμα μοναχ.

Στακμητο προ της Βουλης κατηρης το βημα φερων...
κουκουδαχικιας μονο κλαιν εις της εδρας των πατερων,
κι ουτε βλεπω, Περικλετο, στασιάζοντα τεσπειρη
με σκιδωα και μαδερια.

'Ησυχια τωρα πικ
'στης Αθηνας τα γκαπια,
κι ανακηρσεις η ζυλιαει
φρον εις ελους μας πολλας;
κι ενθυμιαει μεγαλετα,
του σε κανουμε και κλας.

Π.—Παει παει το μπουρι μας, και κανενας δεν σηκονει
νικης συμβολον βαρη,
μπε καν ο Μονοκοροσ; δεν προβαλλει στο μπακλονι
του κυριου Θεωωρη
με ψυχης αναβαρσομους
να μας πη για τους θεσμουσ,
κι εκουρασθη κι ο παππουλιας να μας λερη: γρηγορεϊτε
και το καθεστωσ φρουρεϊτε.

Παει παει το μπουρι,
πην σουκαλια και λαγουτα,
και κανεις δεν γρηγορεϊ,
μονον εσπορε τρωει φροϋτα.

Φ.—Νεα και σαχλαμαρα και γαληνη βκαλιουει
και σκιδα δεν σκαλειει.
Που του κρατωσ ο σεμισσ;
τωρα μολις πω: θεμους,
μου φωναζουμε σακαμους.

Που του κρατωσ η βοη; που τα τωσα πατερα του;
'συχασ κι ο Βκαλιηλας και πγαβαιει 'στα λουτρα του,
και καπνον της Αμφιτριτας ανακιδ' η κηπουδοχη....
κατευωδη 'στο κραδι και χερα' στον οπου τωγει.

Π.— Αχ! Βουλη, γχατι να κλεισας
και να μας μελαγχολισας;
Συ μας δρωσιες ως τωρα σαν φιλη φιλη βρουουλα,
δεν θα φριναται κανενας σκινδοροκτος Αττιλιας,
δεν θα βλεπω τους δεκαζη, δεν θα βλεπω τον Μισγουλα,
κι ουτε μωσχους θ' ανακνεω κυριαρχου βροβατιλιας.

Συπνα και παλι, Θεωωρη, Μπισμαρα και Μετερνηχο,
ζυπνα γχατι βαρεθηκα, ζυπνα γχατι νυσταζω....
απ' το μπακλονι σου περωδ, βηχω και ξεροθηω,
μα και τα κηρυθρια σου κλειμενα τα κυταζω.

Φ.—Πως ηβελα να σηκαθων και παλ' οι σταφιδάδες
κι άλλης επανακτισσεως να μας φωτισουν δεδεις,
ν' ακουσωμεν τρομακτικιας φουτακνελωδων ρησεις,
να γινη νεα κινισια, να γινη νεα κριας,
κι αδιακοπα να γρηγορουν τα νεορα καθενος....
μα δεν συμβαίνει τιποτα... κανενα γεγονος.

Μονον ο Παπας πεθανε, σεπη παναγκιωτης,
προσκυνητος αληθινα και κρατικως δεσμοωτης.
Κι ηβελα ναμα, Περικλη, κι εγω 'στο Βατικανο
'μπροστα ο αυτο το λεψανο προσκυνημα να κανω,
και να σαλπισω δυνατα παντω της γης κηρυττων
πως σαν τον Παπαν Αεοντα τον δεκατον και τριτον
κανενας αξιωτερον δεν ελαμπε προ χρονων
επάνω 'στον χρυσηλατον της Παπωσινης θρονου,
του δι' αγνωστωσ και γνωστωσ
και δι' απιστωσ και πιστωσ

**Όρσ καϊμένη Θωδορή και γεροπαλληκάρη,
πὸς ἀπὸ πρῶτο τσέλιγκα δ' ἔκανε κριάρι;**

πρὸς εὐλογίαν πάντοτε τὴν δεξιὰν ἐκίνει...

Π.—Καὶ τώρα ποῦς διάδοχος τοῦ Λέοντος θά γίνη;
Φ.—Ὅποιος κ' ἂν ἐβγῆ, Περικλῆ, γι' αὐτὸ μὴν ἔχῃ ἔνοια,
κ' ἔμεϊς κρατοῦμε πάντοτε τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γένεια.

Π.—'Αν σὺ τὸν Πάπα προσκυνῆς τῆς Ρώμης 'στους αἰῶνας
καὶ τοῦ σептὸ Βατικανοῦ καθένα Καρδιάλιον,
ἐγ' ὅμως πάντα προσκυνῶ τὸν Πάπα τῆς Κορδόνας,
ποῦ τρέμει τὰ σκινίδια του τὸ κάθε Κυρινάλιον.

Πάει κ' ὁ Πάπας, Φεσουλῆ,
καὶ τῶν Ἑλλήνων ἡ Βουλῆ,
κ' ἡ χῆνες ἀφῆσαν κενὸν
τὸ μέγα Καπιτώλιον,
κ' ἐντὸς κ' ἐκτὸς πῶν Ἀθηνῶν
κνεῖς σὰν πρὶν ἀλλοφρονῶν
δὲν σκουῖζει μονοπώλιον.

Πάει κ' ὁ Δέλιτα σοβαρὸς 'στὴ Λόντρα νὰ φρεσκαρῆ
καὶ μὲ καινούρια σύμβαια τῆς βίδες νὰ λασκαρῆ.

Τὸν εἶδες τὸν Κορμάτη μας; ... τὸν εἶδα ψὲς ἀργά,
ποῦ μὲ βαπτάρ' 'στους Κορפוῦς ἐπήγαμε γοργά.

Φ.— Μὰ πὲς μου σὲ παρακαλῶ
τὸν εἶδες καὶ τὸν σιγνήλ;

Τὸν εἶδα... ὄφιοι τῆς σιγῆς ἐπήγαμαν σιμά του,
κ' αὐτὸς γιὰ τὰ Καλάθρουα πῆρε τὸ φουστρά του.
Πᾶνε καὶ πᾶνε, Περικλῆ, παντοτεινὴ μωρομυῖρα,
μὰ καὶ τὸ κράτος σὺζυλα παγκίσει γιὰ τὰ Γροῦρα.

Π.—Τώρα γιὰ τί θά κάνουμε κουβέντα κ' ὀμιλία;
καμπάνα δὲν ἀκούεται καὶ σταγιδὰ πιστόλι...
τούλαχιστον νὰ πῆγαμε κ' ὁ Ράλλης 'στὴν Ἡλιὰ,
τούλαχιστον νὰ πῆγαμε κ' ὁ Θωδορῆς 'στὴν Πόλι.

Φ.—Δὲν ἔχω τίποτα νὰ πῶ κ' ἄργιος τὸ στήλιάρη.

Π.—Μολὼν λαβὲ δρὸ σκινίδια, ζυλένιε κασιδιάρη.

